

Oponentský posudek
rigorosní práce

Mgr. Pavlína Vaškové

na téma

„Právo stavby“

Autorka předložila práci na dané téma o rozsahu celkem 143 (!) stran (včetně příloh cca 45 stran), čímž z hlediska formálního vyhověla požadavkům kladeným na práce tohoto druhu.

Autorka přitom práci systematicky dělí do 11 základních kapitol. Věnuje se přitom vývoji práva stavby jako občanskoprávního institutu již od římského práva, přičemž stěžejní jsou pro ni právo stavby dle příslušné říšské zákonné úpravy z roku 1912, úprava středního občanského zákoníku a vztah k evidenci nemovitostí v rámci katastru movitostí. Závěrečné kapitoly stati pak autorka věnuje srovnání se zahraničními právními úpravami (německé oblasti a Nizozemska), zaměřuje se i na návrh daného institutu v novém občanském zákoníku. Oproti předchozí verzi se pak autorka výrazněji zaměřuje na občanskoprávní stránku věci, opouští své původní historické pojetí a umožňuje tak, aby práce byla předmětem diskuse v rámci oboru občanského práva hmotného. Z hlediska systematiky práce pak nemám žádné zásadní námítky, snad jen v tom smyslu, že postrádám určitý exkurz do právních poměrů mezi úpravou občanského zákoníku z roku 1964 v jeho původní podobě, resp. po velké novele z roku 1991 a případnou účinností nového občanského zákoníku – tedy určitý popis právního režimu souvisejících s právem stavby za současné právní úpravy.

Z hlediska věcného bych měl určitou poznámku k přehledu o úpravě jak historické (str. 9-11), tak komparační (str. 72-88), kde bych postrádal určitou zkušenost z jiné než německé – střeoevropské oblasti – typicky z oblasti působnosti Code civile, případně dalších oblastí, než jsou ty, jež autorka uvádí.

Autorka volbou tématu i přístupem k jeho zpracování prokazuje zájem o danou problematiku, tím ale zároveň klade před sebe těžký úkol, totiž píše o „mrtvém“ nikoli živém právu a je co do pramenů skutečně stále odkázána na historickou, tedy spíše popisnou než analytickou a vlastní diskusi umožňující metodu práce. Samotná část práce umožňující aktivnější přístup jak k literatuře, tak k judikatuře, přitom není příliš rozsáhlá (od str. 61 do str. 97) a autorka si tak omezuje možnost prokázat nejen to, že má přehled o faktech, ale že ovládá i práci s platným právem.

I zde pracuje autorka s návrhem OZ spíše pasivně – str. 90 – jaký má sama autorka názor na časovou omezenost práva stavby a z jakých důvodů? Jak se staví k tomu, že právo stavby má být nemovitostí? Jak by měl být řešen způsob zápisu práva stavby (jeho evidence) v katastru nemovitostí? Autorka se vyslovuje jen k některým otázkám (str. 94), poukazuje jen na možnosti, ale nenabízí vlastní výběr či případně jiná řešení. Všechny tyto otázky proto doporučuji k diskusi v rámci obhajoby, k níž práci navrhuji připustit. *7 / 2*

JUDr. Petr Smolík, Ph.D.

V Praze dne 26. června 2007